

חוקרים אוי לה לאותה צושה ואוי לה לאותה כלימה כדליתא צ"צ דף ע"ה. והנה מה שאמרו זקנים שבאותו הדור ראיתי צמס הגליון והראו"ז צמס עליות אליהו שהנה ה"י וקוס לומר שמשנה רבינו לפי שה"י זקן לכך מעלתו גדולה מיהושע שעודו לעיר לימים לא עלה כ"כ צמעות הסלימות חבל הזקנים שבאותו הדור שהכירו משה רבינו צעודנו צמעותו כמו שהיה יהושע עתה המה ראו כן תמוהו על מעלת משה רבינו וצמס הקלה"ח שמועתי שאמר עפ"מ צ"ה למה לא נתפרשו שמוותן של זקנים וכו' שמה הוא כאותן זקנים וא"כ אותן זקנים כיון שראו שכ"כ נחקטן הדורות אמרו אוי לאותה צושה מי יודע למי ידמו אותן. ואני אמרתי דהנה פרנס לפי הדור וא"כ יוכל להיות שהדור גרס להפרכס חבל צאותו הדור שה"י משה רבינו ויהושע ואפ"ה נחקטן מעלת יהושע ע"כ שהפרכס צמלמו לא הגיע למדרגת משה ח"כ אוי לו לאותה צושה:

ביום השמיני עלתה תה"י לכס לפענ"ד הכוונה דהנה הרמז צ"צ צפרשת צראשית בת דששת ימי הצרי"א מרמזים על שחל אלפי שני ושנת מורה על חלק השביעי ולפ"ז למה דחלקו צ"ה דף ל"א דרצקטיבא דא"י קצר חרי חרוצ ח"כ זה שעשה ההורה שמיני חג צ"ע לרמוז דשצעת ימי החג הוא מרמז על שחל אלפא וחד חרוצ ושמיני מרמז על חלק השמיני בדא"י ח"ש עלתה תה"י לכס ח"ש צעירוצין דף מ"ס חן חלק לשצעה וגם לשמונה לשצעת ימי החג ושמונה היינו יום השמיני והיינו דיוכל להיות רק חד חרוצ ויוכל להיות חרי חרוצ ודו"ק: והנה צמס דתרי חרוצ כ"ל דהנה פירשתי מ"ש אלמלי שמור ישראל שתי שצחות מיד ה"י נבאלים ופירשתי דשצת היא מנוחת הגוף ונהטורה והעמל שצוצד כל השצוע ומנוחת הכפס להציע צמושכלות ולריכין לשמור שתי שצחות שגם מנוחת הגוף לא יהי רק למען ינוח ויכפס שיוכל להציע צמושכלות והנה חקנו לנו ישמח משה צמחנת חלקו והיינו ע"פ המדרש שמושה רבינו ציקש מפרעה עזדים שצוצדים כל השצוע לריכין יום אחד לנוח וצמר ציום השציעי. והנה הענין של שצת שרלה משה רבינו ה"י יכול להיות ציום אחד לא ציום השציעי שגם צזה די למנוחת הגוף חבל זכה שה"י ציום השציעי שה"י מנוחת הכפס ציום שצצת הקצ"ה וחקנו ליום השצת וזה רמז לשתי שצחות דיה"י חרוצ מעמל הגוף ומנוחת הכפס ויש להעמיק עוד דהנה משה רבינו קצר הלוחות שכתוב צתן שמירת שצת ולכך יה"י חרוצ שני פעמים וצזה יתקשר החורה סופה לתחלתה שמושה קצר הלוחות צצציל צראשית שצצציל משה שנקרא ראשית וגם ציום השמיני עלתה תה"י לכס ותרי חרוצ ודו"ק. והנה אמרו חז"ל צ"צ דף ע"ז דכ"י מחז"ל

חסד ונתמזגו הכוחות וע"כ יכול לעשות שתיקן ח"ש הקצ"ה חת חמתי מעל צני ישראל וכו' ולא כליתי חת צני"י כמלך ה"י כאן המילוע לא רע ציותר ולא טוב ציותר. ח"ש חכמי נותן לו חת צריתי שלום והיינו שזה השלימות הגמור והנה צחמת מי שאינו מתיירא שמה יפול אחורנית יותר טוב לנטות מדרך המילוע וזה שנקרא לדיק גמור שנוטה יותר להטות והרשע מי שאינו רק רע וצינוכיס היינו שיש לו מדות טובות ורעות ולא נתמזגו הכחות זה וזה שופטן ח"ש יל"ה דומה לצוצ יוסצ על צ' מפתחי הלצ והיא מלילה יקרה שהצוצ חמיד ייזפס על צצר מנוקף ורע ואשפות מנוכפות וגם היל"ה"ר הוא כן הוא מחפס להטות הכל אל קלה הרע ח"ש צוצי מות יצא"ש ציע שמן רוקח ושמואל מדמה לחטה שהחטה קדוקה וזה דרך המילוע ח"ש לפתח חטאת רוצן כ"ו שיואל קלת פתח צזה ירלה להטות וזה הענין שה"י שצמנו צגדי כה"ג דהיינו שה"י שוע טווי וכו' וה"י נתמזג הכחות ויה"כ שגם השען נהפך לדצר טוב ע"כ לא ה"י שצמנו שאין לו רשות ליל"ה"ר וה"י כלו טוב. וזה לרעתי ענין מעשה המרכב להרכיב הכחות שה"י ממוזגים ח"ש ולא צמועה מרכבה ציחיד ודו"ק כי קלרתי והנה מ"ש צקנאו חת קנחת הכוונה ע"ד מ"ש הצ"י צא"ח ס"י חרל"צ שמה שחקנו לצרך הרב חת ריצנו שמדרך השלם שלא ישמח צהכשלם כ"א מה שעשה טובה וגם פנחס מעיד הכחוצ שלא רלה להכנס רק לקנאות קנחת ר' לצאות לכפר על צני ישראל ודו"ק:

ולא תה"י ערת ד' כללן אשר אין להם רועה פירשתי שזה מוסר צעוה"ר על מה שלוקחין היום רב סיחניף להנגידים ושמועתי חוקרים צמס זקני הה"ג הלדיק מו"ה ילחק כ"ז ז"ל שפירש מ"ש דציתתו לראצ"ע דלמא מעצירין לך והשיצ לשחמס איניש יומא חדא צכסא דמוקרא וחדר לתצר והוא חיונה דכי ה"י כ"כ מחאות לכבוד המדומה ואמר שהיה שאלה דלמא מעצירין לך וא"כ לריך חתה להחניף שלא יעצירו אותך והשיצ לשחמס איניש חדא יומא צכסא דמוקרא וא"כ לא אחניף ודפח"ח וא"כ הללן לריכין אל הרועה כמ"ש יחזקאל ולזה צקש משה רבינו שה"י להללן רועה שירעה חת הללן ודו"ק:

והוא לא היה צערה קרח הנועדים על ד' כי צמטאו מות הכוונה דהנה רציס המהפריס לעשות עצירה יגדל לכל אחד החטא כי גם מחכו צא חבל חס אחד עשה חטא לצדו לא יגדל כ"כ עונו וזה כוונת המקרא ודו"ק:

ונתת מסודך ולא כל הדרך פני משה כפני חמהופני יחשע כפני לצנה זקנים שבאותו הדור היו